

عنوان مقاله:

منهج تاویلی تفسیر البرهان با تکیه بر قاعده جری و تطبیق

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات علوم قرآنی، دوره 14، شماره 56 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

سید حسین موسوی درچه - دانشگاه آزاد واحد تهران مرکزی، گروه قرآن و حدیث

محسن احتشامی نیا - گروه علوم قرآن و حدیث - دانشکده علوم انسانی - دانشگاه آزاد تهران مرکزی

امیر توحیدی - استادیار و عضو هیئت علمی گروه علوم قرآن و حدیث، واحد تهران مرکزی، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

قاعده "جری و تطبیق" به عنوان جاری شدن مفهوم های کلی آیات قرآن بر مصداق های خود در طول زمان است. این قاعده از قواعد متعدد منهج تاویلی است که به کشف مفاهیم نو و باطنی آیات الهی قرآن می پردازد. با توجه به اینکه مهمترین منبع برای تاویل قرآن، روایات تاویلی حضرات معصومین علیهم السلام است، محدث بحرانی تفسیر البرهان را بر مبنای روایات اهل بیت عصمت و طهارت علیهم السلام قرار داده است که با دقت و تامل در نحوه چینش و گزینش روایات در ابواب مقدمه و متن تفسیر البرهان می توان قاعده "جری و تطبیق" را به عنوان منهج تاویلی این تفسیر مورد مطالعه و پژوهش قرار داد. منظور از قاعده "جری و تطبیق" این است که الفاظ و تعبیرهای عام و مطلق قرآن به موارد و مصداق قابل انطباق اشاره دارند و آنها را هدف گرفته اند. در این نوشتار بصورت پژوهش کتابخانه ای و اسنادی و به روش توصیفی و تحلیلی سامان یافته، می کوشد ضمن بررسی قاعده "جری و تطبیق" و تفاوت آن با تفسیر و تاویل، با دقت و تامل بر روایات تفسیر البرهان، منهج تاویلی محدث بحرانی را در بکارگیری این قاعده تبیین و استخراج نماید.

کلمات کلیدی:

"جری"، "تطبیق"، "تاویل"، "منهج"، "البرهان"

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2049955>

